

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789743392/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

tænkte: Nu styrter han over dig og slår dig fordærvet. Blodet strømmede mig til hjertet, og rystende af skræk stod jeg der oprejst og stiv, medens al blodet strømmede til mit hjerte. Man siger, at en drukken kan pludselig blive ædru ved en stor skræk. Således har jeg forklaret mig, at han pludselig blev som ædru. Stod med ét stille foran mig, lige så bleg som jeg selv, og så på mig med et udtryk i øjet af smerte, som jeg aldrig kan glemme, satte sig stille hen i en krog af stuen og var tavs den øvrige del af aftenen. Denne scene har hele mit liv tyngt på min samvittighed, og dybt har jeg angret dette ukærlige udbrud og tit i mit stille sind bedt ham om forladelse derfor; til ham selv kunne jeg aldrig overvinde mig til at føre samtalen tilbage herpå, men ofte har jeg i stilhed forundret mig over mig selv hin aften og ikke kunnet begribe, hvorfra jeg hentede ord som dem jeg i min heftighed udtalte mod ham. Jeg tror vist, at jeg selv må have haft feber af dagens lidelser; thi ikke alene min faders tilstand havde jeg at kæmpe med, men hans uret imod min moder fremkaldte hos hende en heftighed, der ofte var lige så frygtelig, som hans rus.

[Dette var mit hjem.]

»Dog, fra den ringeste vrå kan man hæve sig til himlen.« Og jeg hævede mig ofte til himlen fra min ringe vrå, ikke alene i bønner, men gennem min fantasi befolkede jeg en verden om mig af dejlige skikkelser, af skønne boliger og haver, hvorfra englenes små, søde ansigter tittede ud til mig mellem grenene, og hvor blomsternes farvepragt frydede mit øje. Ofte var jeg lykkelig i dette sværmeri, så lykkelig, at de mørke skygger i mit hjem forsvandt for den verden, jeg i mine drømme levede i.

Jeg var ved denne tid omtrent 12 år. Herman kom som sædvanligt og læste og skrev med min søster og mig, og i disse timer var der stilhed i huset, da begge mine forældre ønskede at stå i et godt lys for ham, hvis godhed mod deres børn de vel følte vigtigheden af.

[Imellem vort værelse og gæstestuen var væggen så tynd, at vi kunne høre alt, hvad de højrøstede gæster passerede om med vor fader. Ofte hørte jeg til min sorg, at vi var genstanden for samtalen. Han fortalte dem om vor ansættelse ved teatret, hvor rart vi kunne danse, synge, deklamere etc. »Lad dem komme herind!«